

Adam Tomáš

Paseka

Nostalgie
si bere vás

Nostalgie si bere vás

Vyšlo také v tištěné verzi

**Pa
se
ka**

Adam Tomáš

Nostalgie si bere vás – e-kniha

Copyright © Paseka, 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**Nostalgie
si bere vás**

Adam Tomáš

Nostalgie si bere vás

Paseka

Vydáno s laskavou podporou
Ministerstva kultury České republiky

**MINISTERSTVO
KULTURY**

NOSTALGIE SI BERE VÁS
Copyright © Adam Tomáš, 2025

ISBN v tištěné verzi 978-80-7637-579-6
ISBN e-knihy 978-80-7637-704-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7637-705-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7637-706-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Obsah

**Za nás to
tak nebylo** 9

**Písek
mezi zuby** 27

**Slzy
slunečnice** 95

xagoge 115

a nás to
tak nebylo

Proč jen jsem tak nedůvěřivý k cizím lidem?

Ten pouličník se štěstím mi říkal pravdu a já mu nevěřil. Prej: „Jasně že si dáme pozor, samozřejmě že si dáme jen čtvrtku, ano, jsme si vědomi rizika.“ Teď, když se kolem sebe rozhlédnu, musím uznat, že jsem úplně na hadr.

Ne každý pochybný farmaceut si chce udělat reklamu. Někteří jsou prostě dobráci, kterým hákování v továrně nic neříká, a tak naplnili kapsy, pořídili dva telefony a hurá do víru, do malstrómu společnosti, která tak dychtí po volných pádech skrze vlastní mysl... Dobrák jeden, dobrák jeden...

Měl bych se vzpamatovat, támhle stojí šílenství a střílí. Na mě si ale nepřijde, já jsem tu šéf a mohu si dělat, co chci. Pálí znova a lépe a vyvádí mě tím z omylu. Cítím, že se ve mně cosi zlomilo, a volám mámu, kterou se stal ten večer Martin. „Pojď sem, nebo přísahám, že skočím z okna!“ Čas se ohýbá jako plastová skluzavka při termonukleárním výbuchu. Doslova ho vidím... Dělá si, co chce, ale hlavně se nekonečně táhne. Vtom se ozval Filip skrčený v rohu pokoje: „Martin utekl, kámo.“

„Děláš si srandu?“ vyjekl jsem.

„Kéž by,“ vymňaukl Filip.

Tak Martin vzal roha, prej toho na něj bylo moc, prej jsme na něj přenesli stav, prej ty hady viděl taky... Odebral jsem se k oknu. Barvy byly pestré, venku sněžilo jako v pohádce a u mě se schylovalo k poslednímu soudu. Co bylo sakra na Martina moc? Byl strážlivej, máma, pevnost racionality, a je fuč... Sakra, co je to za mamku, která opustí své nemocné děti. Jak je možný, že ty výjevy pekla viděl taky? Chvíli mi

to jezdilo hlavou, ale nakonec to nikam nevedlo, protože jsem najednou stál na parapetu a počítal, kolik je to metrů dolů plus kolik čerstvého sněhu stojí mezi mnou a dlažbou. Ostatní mě vyděšeně sledovali a s hrůzou v očích vycouvali z bytu. Neoblečení mi pak běhali pod oknem a splňovali definici každého vytripeného kliše, které existovalo. Nakonec jsem se vzpamatoval, nahmatal krabičku cigaret a nechal vše odplout do klidu zasněženého města. Za mými zády se nedělo nic zajímavého – až na ty vodopády krve, obří ústa na stropě a veverkohadí orgie. Strop si odkašlal a chystal se k proslovu. Hlas měl hrmotný jako ilegální španělská rachejtle:

„Říkal jsem ti, ať mi tady ten prevít netaháš,“ ozvalo se od stropu a šílenství mezitím pobíhalo kolem a nespustilo mě z očí. Můj hněv mě obklopil jako štít a já sebral odvalu zakřičet: „Běž do hajzlu, ty stará konzervo!“ Veverky a hadi se najednou přestali píchat a spojili se do jakési postavy z béčkového hororu. Z toho výjevu mi zešedivěly tři vlasy, rázem vypadly, cupitaly pokojem a pryč z bytu. Postava se na mě vrhla a já se snažil být drsný a plivl jí do náznaku tváře. Poté mě celého pohltila a nastala tma. Tichem se rozléhal můj hlas s jednoduchým poselstvím: „Už bych tady neměl pořádat ty mejdany.“ Učit starého psa novým kouskům... Vědomí mě mezitím začalo opouštět a já se rozhodl napsat mu dopis. Nezabralo to, vědomí nasedlo do vlaku a teď na mě vystrkuje holý zadek. Tma se jeví hustší... Zavírám oči a opouštím se.

Zvonění tramvaje se protáhlo skulinou ve zdi a rozlepilo mi víčka. Mé tělo zevluje na koberci, zatímco mysl leží roztroušená po celém pokoji. Šílenství je pryč, ale pro jistotu jsem zkontroloval skříň a s pocitem lehkosti ji zase zavřel.

Duševní panoptikum tedy definitivně opustilo prostor a mně nezbyvalo nic jiného než přemýšlet, proč to starého tak pohoršilo. Ten oprýskaný pařez a jeho hláška „za nás to tak nebylo“. Člověk by přitom čekal, že bude ten smířlivější. Hotová časosběrná sonda moudrosti, bdělý průvodce generacemi plný pochopení. Ale ne, já chytl přezrálého cápka, který každé ráno přetváří můj odraz v zrcadle na postaršího muže v redingotu s cylindrem a monoklem. Reflexe časů, které zlatověkým snilkům vhání do očí slzy. Trochu jsem starého chápal, ale snažil jsem se mlčet a zachovat status quo. Kázání už se peklo a bylo cítit celým bytem, ale člověk na dojezdu potřebuje klid. Potit se a nechat chemikálie hezky vytéct z těla. V zrcadle jsem se opět nepoznal, ale bylo ticho, což mi na výsost vyhovovalo.

Některé části mysli se vytratily... Nevadí, nakonec se objeví, až se dám dohromady úplně. Bytové dveře se za mnou zabouchly a já klopýtal promrzlými ulicemi do práce. Linie mé chůze se jemně vlnila, ale to jsem mohl svést na neposolené chodníky či lehké fyzické postižení. Mohl bych být instagramovým horalem, kterému nevyšlo selfie? Nakonec mi ale došlo, že co je komu do toho.

V ulicích bylo podezřelé ticho, až mi z toho běhal mráz po zádech. V těch místech mi tuhl kabát. Že by už začal ten médii slibovaný konflikt, a mně nikdo nic neřekl? No jo, proč by mi to říkali. Každý ví, že mám podzim a podobám se kukle čekající na finální stádium. Podle biologů se to předposlední vyznačuje velmi protivným chováním, takže se mi radši všichni vyhýbají. Možná je to jen generální stávka společnosti! Představil jsem si ten manifest: „Jsme již unaveni z koexistence ve skupině, požadujeme více samoty, jen ať není příliš hlučná!“ Tento závěr mě celkem uspokojil a kostelní zvony se rozezněly – opět jdu pozdě. Přidal jsem do kroku a rozplýval se nad malými ledovými unikáty padajícími z nebe.

Před recepcí mi došlo, proč jsou ulice prázdné – byla sobota, a to většina lidí nepracuje. Trochu jsem si zanařádal a představil si sám sebe, jak se převaluju na koberci se slinou u pusy. Nakonec jsem se uklidnil, vytáhl telefon a zamířil k Martinovi – měl přece co vysvětlovat.

Můj prst stiskl tlačítko, které nakoplo signál, ten se rozběhl po drátě a zakmital zvonkem. Martin vykoukl z okna a hodil mi klíče. Poté jsme si uvařili čaj, sedli na gauč v jeho pokoji a pustili hudbu. Provázen cigaretovým obláčkem se mi snažil vysvětlit, co se vlastně stalo... Bohužel tomu sám nerozuměl. Vše, co jsme mu popisovali, viděl taky... Pro Martina to ale bylo stokrát horší, protože si uvědomoval svou strízlivost. Nakonec mě varoval a řekl: „Jestli máš zbytek, tak to spláchni nebo prodej někomu, kdo tě sere.“ Pokýval jsem hlavou, zapálil si cigaretu a věděl, která bije – určitě to provedl starý. Mohlo se to stát komukoliv, takže jsme se k tomu nevraceli a já Martinovi povyprávěl

o své cestě do práce, načež mi doporučil, ať se nechám prohlédnout. Venku mezitím řádila metelice, která vyřadila z provozu pár úseků veřejné dopravy. Údajně nebyl nikdo fyzicky zraněn. Jak na tom byly duše, si netroufám tvrdit.

Vracel jsem se domů a viděl, jak nájemníci protějšího baráku vyklízejí ulici. Chudáci, museli ven zrovna v tomhle počasí. Na mém činžáku chyběla trocha omítky a některá okna byla popraskaná nebo úplně pryč. Při stoupání chodbou mě zastavila sousedka: „Máte štěstí, že jste tady nebyl, to vám byla zase hádka.“ Trochu jsem si povzdechl a poděkoval.

Doma mě čekal rudý nápis na zrcadle. Vypadal jako ty vzkazy – vítej v klubu AIDS – ale stálo v něm: „Neudělal jsi revizi kotle, chceš mě zabít?“

„Kdo ví,“ prolétlo mi hlavou, přičemž jsem zvedl palec ke svému odrazu a nápis zmizel.

Okna v bytě byla jako zázrakem celá a za nimi slunce skřípalo po ledové obloze někam za obzor. Měsíc tiše našlapoval, boty v rukou, aby se slunce ještě neotočilo a nezatlačilo jej zpět. Bylo zábavné sledovat dva věčné soupeřníky, ale únava si na mně začínala stlát. Natáhl jsem se na postel a bezvýznamně brouzдал po zdech sociálních sítí. Dům se malinko otřásl a já řekl: „Běž do hajzlu.“

Bytem se rozlezl silný hlas, jenže já byl připraven. Sáhl jsem do šuplíku a vytáhl špunty do uší. Domem však projel silný otřes, špunty mi vypadly a zakutálely se někam pod koberec. „Kurva,“ řekl jsem si pro sebe a ihned mi bylo vyčteno, že se toto slovo ve slušné mluvě nepoužívá. Tentokrát mi to bylo všechno u prdele a začal jsem hulákat. Nešlo mi to do palice. Měl v sobě X šlapek, koksařů, estébáků, mániček, a stejně remcá ohledně party lidí, kteří si chtějí malinko zameditovat.

„Co to mělo včera být? Chceš, abychom vyskákali z oken, nebo co?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Nostalgie si bere vás.***
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.